

1) Lovforslagets § 1. (see Anhanget Spalte 117)
vedtoges eenstemmig med 69 Stemmer.

2) Lovforslagets § 2. (see Anhanget Spalte 118)
vedtoges eenstemmig med 66 Stemmer.

Med 68 Stemmer henvistes endelig Lovforslaget eenstemmig til 3die Behandling.

Ændringsforslag indtrævedes til Indlevering i Bureauet inden næste Dags Middag.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til første Behandling af „ Forslag til Lov om Fæstes Dvergang til Selveiendom“ (See Tid. Sp. 107—108).

J. M. Hansen: Første Behandling af et Lovforslag skal efter Forretningsordenen omhandle Forslaget i dets Almindelighed; med Hensyn til Forhandlingen af en Lov i dens Almindelighed bliver det imidlertid noget vanskeligt for en Forslagsstiller, naar Loven omhandler en Sag, der omtrent kan siges at være uddebatteret, saavel offentlig i Pressen, som gjennem Folkerepræsentationen. Denne Sag har været undergivet, jeg kan sige, en tyveaarig Discussion her i vort Fædreland, igjennem Pressen, igjennem Ständerforsamlingerne i sin Tid og igjennem Rigsdagen; det er altsaa ikke muligt for en Forslagsstiller at fremsøre noget Nyt om denne Lov, det er kun muligt for ham at henholde sig til hvad der synes at maatte være Resultatet af denne alvorlige og grundige Discussion. Jeg holder mig ogsaa forvisset om, at det med fuld Sandhed kan siges om denne Sag, hvad den ærede Indenrigsminister forleden Aften sagde i en anden Sag, nemlig ved Spørgsmaalet om, hvorvidt det var rettest at henlægge en større Landboskole paa Landet eller i en større Stad; at denne Sag havde været Gjenstand for saa omfattende og grundige Discussioner, at man her i Salen igjennem en videre Forhandling ikke vilde kunne føre den videre, men maatte lade de forskjellige Anskuelser komme frem gjennem et Udvalgs Forhandlinger som Forslag. Jeg skal derfor ikke,

idetmindste ikke paa dette Stadium af Sagen, begynde paa at ville fremhæve de forskjellige Grunde, der fra saa mange Sider og paa saa mange Steder findes anførte for den Sag, hvorom dette Lovforslag dreier sig. Jeg anseer det for det Retteste, paa dette Stadium af Sagen, at holde mig til det, der efter min Mening maa ansees som det vundne Resultat af de tidligere Forhandlinger, og jeg er derved forsaavidt i en heldig Stilling, som vi nu for Diebliffet have en Indenrigsminister, til hvem jeg væsentlig kan henholde mig med Hensyn til denne Sag. Jeg troer, at de offentlige Udtalelser, vi i saa Henseende have fra den høitærede Indenrigsminister, saavel i Regjeringens Navn som i hans eget Navn, vilde være saa vægtige og finde saa stor Anerkjendelse — og den have de allerede fundet omkring i Landet, — at jeg ikke kan gjøre noget Bedre, end paa dette Stadium af Sagen at holde mig til hvad der af ham er fremsørt om den. Jeg skal gjøre det meget kort, men jeg skal dog tillade mig at fremsøre de væsentligste Uttringer om denne Sag, som vi til forskjellige Sider have af den høitærede Indenrigsminister.

I den grundlovgivende Rigsforsamling blev fremsat en Forespørgsel til det Ministerium, som dannedes i November Maaned 1848, om, hvorledes det agtede at stille sig med Hensyn til Landboreformerne, og da svarede den høitærede Indenrigsminister, som nu ogsaa er vor Indenrigsminister, paa Regjeringens Begne, at „Regjeringen betragter det som sin Hovedopgave, at tilvejebringe en Ordning af Landbosforholdene; hvorved Jordens Bruger saavidt muligt erholdt fri Raadighed over sine Kræfter, sin Tid og sin Bestidelse, altsaa at gennemføre en paa Retfærdighed grundet Afløsning af saadanne nu bestaaende Forhold, som lægge Hindringer iveien for den frie personlige Stilling og Birkfomhed“. Den ærede Minister anførte derpaa, hvilke Forslag til Love der vilde blive forelagte den først sammentrædende Rigsdag, og blandt disse nævntes et Lovudkast „om det for et stort Antal af Landets Bøndergaarde bestaaende Fæsteforholds Afløsning mod retfærdigt og billigt Bederlag“. Vi have altsaa fra Landets Regjering en bestemt, klar og utvetydig Erklæring om, at en saa